

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu

Митрополит Антоније Блум
НАУЧИМО СЕ МОЛИТВИ

КАКО ДА БУДЕМО ХРИШЋАНИ КАДА СМО ДАЛЕКО ОД ХРАМА

Тема мојих беседа је питање о томе како човек може да буде Хришћанин када се налази далеко од храма. И одмах ми се у сећању јавља прича о томе како су живели први Хришћани. Било их је врло, врло мало. Били су расејани по целој територији Римског царства, више од тога - били су прогањани и зато је за њих чак било веома опасно, а са времена на време и немогуће да се окупљају...

Шта је било карактеристично за Хришћане, шта их је чинило другачијима од свих осталих, јединственима? Радило се о људима најразличитијег порекла, из различитих друштвених слојева, различитог образовања, разних култура, разних националности, разних језика, за које се никад не би ни помислило да могу да се сусретну на икаквом заједничком тлу, али који су ово заједничко тле нашли у једном: у томе што су постали верници, што су поверовали у Господа Исуса Христа. Ми данас тражимо заједничке додирне тачке и често се трудимо да остваримо заједницу на свим пољима нашег живота. Рани Хришћани ово нису могли, чак, ни да помисле. То је било немогуће у то време тражити. Једино што им је било заједничко била је њихова вера: то што су они, свако на свој начин, срели Господа Исуса Христа, препознали у Њему свог Бога, свог Спаситеља, Владикау свог живота и предали Му све силе своје душе, биле оне мале или велике - али до краја.

У то време се показало да вера није у првом реду систем богословских или философских погледа; показало се да је вера плод сусрета са Живим Богом и предавање Њему читавог свог живота са поверењем и верношћу до краја. Ова верност се огледала у свему: у чистоти живота, у живљењу новим животним принципима. Сетимо се човека као што је апостол Павле, који је био прогонитељ Хришћана и који је постао један од најватренијих проповедника Јеванђеља. Ево шта он каже о томе шта човека спречава да каже да је Хришћанин и које недостојан да себе назове Хришћанином, а какви су плодови Духа, односно какви се плодови рађају у људској души када се ње дотакне дар Духа Светога, дејство благодати Божије. У петој глави своје Посланице Галатима он пише: *"А позната су дјела тијела, која су: прељуба, блуд, нечистота, бесрамност, идолопоклонство, чарање, свађе, пакости, гњев, пркоси, раздори, јереси, зависти, убиства, пи-јанства, раскалашности и слично овима"*. А када се поставља питање о томе какав је Хришћанин и шта је то у њему што може бити достојно и њега као човека и Бога као његовог Господа, Творца и Спаситеља, ево шта читамо: *"А плод Духа јесте: љубав, радост, мир, дуготрпљење, благост, доброта, вјера, кротост, уздржање"*.

Ево особина које треба да усвојимо ако желимо да будемо Хришћани. Бити Хришћанин значи бити човек којег Бог не мора да се стиди. Такав човек уноси светлост у свет - тамо где је потпуна тама, наду - где су очајање и безнадежност, љубав - где су само горчина, равнодушност, мржња, завист, непријатељство, распре и неслагања. Очистивши свој ум од недостојних мисли и своје срце од нечистих осећања он уноси у живот чистоту, он је из свог живота избацио оно што га брука, што срамоти име Хришћанина, и што на крају крајева, срамоти Бога.

Апостол Павле је писао: *"Јер се Име Божије због вас хули"*. То се дешавало тада, али се дешава и сад. Пијанство, разузданост, блуд, нечистота, разврат, завист и гнев, све ово се још увек може видети међу Хришћанима, иако ове особине сведоче о томе да они који живе у складу са овим осећањима и делују по чулима нису Хришћани у свом животу.

Ево одакле би свако од нас требало да почне: да поставимо себи питање не о томе да ли нам је храм близу или далеко, да ли успевамо често да одемо у њу, него о томе ко смо ми: јесмо ли Христови или нисмо? Да ли живимо по законима правде Божије или срамотимо Име Божије и своје име Хришћанина?

Преузето са православног сајта: www.lazarica.org.yu